

ОЧИ, КОИТО ГЛЕДАТЪ

Моятъ дѣдо постепенно ослѣпяваше. Азъ виждахъ какъ стъклата на очилата му ставаха все по-дебели. Ходи, кждето ходи, все при очиларя отива и го моли да му даде други стъкла. Очиларьтъ даваше, но самъ не вѣрваше, че ще му помогнатъ.

Единъ день злото дойде и донесе пълненъ мракъ за дѣдо. Той си легна добре, но на сутриньта не побърза да стане отъ леглото. Мама отиде при него, побутна го по рамото и рече:

— Е хубаво де, тате. Че стани де!

Той се поразмърда на леглото и промърмори:

— Чакай де... Какво си ме задърпала толкозъ рано? Не видишъ ли, че е още нощъ?

— Каква нощъ? Слънцето къмъ пладне отива.

Тогава той сепнато дигна глава, опрѣ се на лакътъ и бързо замига.

— Я гледай... Че какъ тѣй? — И като въздъхна дълбоко, добави: — Разбирамъ. Азъ вече съмъ ослѣпѣлъ съвсемъ. — И твърдъ и спокоенъ, какъвто си бѣше всѣкога, дѣдо седна на леглото си, намѣри кутията съ тютюна и запуши.

— Свърши се... Нищо... Тѣй било писано...

Рунтавиятъ Муржо, който не се дѣлѣше отъ дѣда, довтаса отъ нѣкъде и започна да му лиже ржцетъ и да му се радва. Дѣдо ми го прегърна и натисна бузата си на челото му. Така той незабелязано избърса сълзата си.

— Хайде сега, Муржо, ти вече да ме водишъ, — се пошегува той презъ затаена мжка.

Мракътъ много тежеше. Дѣдо не преставаше да се бори съ него, като дирѣше разни билки, правѣше разни лѣкове и все опитваше дали не вижда поне мъничко.

Горкиятъ дѣдо, стана безпомощенъ като дете.

Еднажъ, както седѣхме на софрата, той ни разправи единъ свой сънь:

— Яви ми се, — рече той, — единъ старецъ и ми каза: „Ще идешъ заедно съ внучето си на Хаджи Геновата чешма и, още преди слънце да огрѣе, ще си измиешъ очитѣ. Щомъ направишъ това, ще прогледнешъ“.